

Szegedi leányok nyilatkoznak a téli szórakozásokról.

(Saját tudósítónktól.) A szegedi urilányoknak kevés a szórakozásuk. Panaszkodnak is, hogy érthetetlen Szeged hátramaradottsága a lányok szórakoztatásában, a művészi, társadalmi és sport-életben. Megkérdeztünk szegedi lányokat, hogy hogyan szórakoznak télen és milyen szórakozások hiányzanak Szegeden? Igen kedvesen mondotta meg mind-egyik — csaknem egyforma tartalommal — a véleményét. A naivabbak félénken kérdezték, hogy csak egyedül az ő nyilatkozatát akarjuk-e tudni? Némelyek szerényen meg akartak huzódni alóla, de később azután elmondották a panaszukat. Legtöbben a város társadalmi és városi vezetőségét hibáztatják, a kevés szórakozásért, mások meg a közönséget. A város annyiban hibás, hogy megvonja az ifjúságtól még az egyedüli téli-sportot is, a korcsolyázást. A közönségre meg azért akad panasz, mert nem érdekli semmi szép, semmi művészi. Nem látja meg a szépben a szépet, a művészetben a művészetet. Ezt érezteti a művésszel, aki észre is veszi és nem oly szívesen mutatja be a tudását, később azután elmenekül vagy el se jön. A Friedmann-féle hangversenyen is ilyesmi történt. A kevés közönség olyan neimtörődőséggel hallgatta az előadást, hogy észrevette ezt a művész is és a legérdekesebb számaint elhagyta, illetve mást adott azok helyett. Ez csak egy példa, de ilyenhez hasonló száz is akad. Csak érdekes, hogy a szegedi lányok is észreveszik a hibákat.

Össze-vissza, az interjúk időbeli sorrendjében adjuk a szegedi urilányok nyilatkozatát a meglevő és a hiányzó szórakozásokról. Tessék!

GÖMÖRI ZSUZSIKA:

Kevés a szórakozás! Ma már bálakba nem járhatunk, mert azokat nem a leányoknak rendezik. Ha figyelemmel kísérünk egy bálát, észrevehetjük, hogy csak a fiatalasszonyokat, vagy a még egészen kis lányokat mulattatják a fiatal emberek. És ezen nincs mit csodálkozni, mert ennek is megvann az oka. A mamák ugyanis, ha észreveszik, hogy egyik fiatal ember az ő lányukat jobban mulattatja, mindjárt házasságra gondolnak és híresztelik is ezt. Ez által a fiu vőlegény — hirbe jön, amit senki sem szeret — ha valótlán. Színházba járunk és hangversenyekre is. Érdekes dolog történt a Friedmann-féle hangversenyen, amit csak kevesen vettek észre. Épen ez a baj, hogy kevesen vették észre azt, hogy Friedmann megváltoztatta a műsorát. Az utolsó, legérdekesebb szám helyett egy közismert darabot játszott. Általában a szegedi közönség minden iránt nagyon elfogult, indolens. A szegedi közönség közül nagyon kevesen vannak, akik igazán zeneértők lennének.

SCHACHTITZ OLGA:

Nem irigylendő a szegedi lányok sorsa a szórakozás tekintetében. Ilyen nagy városban, mint Szeged, a városnak is gondolkodnia kellene arról, hogy mi, fiatal lányok több szórakozáshoz jussunk. Ha még több hangversenyt rendeznének, hát jó lenne, de ma már azok is olyan ritkák, hogy világesemény számba megy egy-egy rendes hangverseny. Itt volna még a többi lányok részére a korcsolyázás. Azért mondom, hogy a többi leányok részére, mert én már régen nem

korcsolyázom. Három évvel ezelőtt korcsolyázás közben megcsúsztam a jégen és kifecmitottam a lábamat. Azóta a szüleim nem engednek korcsolyázni.

SCHREIBER ILIKE:

Ahogy Szegeden szórakozni lehet, úgy én is szórakozom. De ez nem is szórakozás, hanem unatkozás, mivel rendszeren ott, ahol szórakozni kíván az ember, ott mutatkozik. Ha jó darabot adnak a színházba vagy a moziban, megnézem. Bálba menni még ráérek, mert még ahhoz fiatal vagyok. Hanem a tánciskolába felnézek — de csak néha-néha — egy pár percre táncolni, ha épen olyan kedvem van. Az idén nem fogunk korcsolyázni, a korcsolyátó egy részére a vasutas-palotát építik és még nincs elhatározva a város részéről, hogy hol legyen a korcsolyátó. Délben kimegyünk a korzóra, ami egy kicsi, egy nagyon kicsi szórakozást mégis csak nyújt.

FISCHHOF ÁGNES:

Minden szegedi lány panaszkodik, hogy nagyon unalmas az élet. Rossz, hogy ilyen nagy városban nincsen kultúra és kedélyesség. De ez nem igaz! Keressék fel a szegedi lányok néha-néha a Somogyi-könyvtárt és járjanak el a hangversenyekre, tudom mindenki jól érezné magát. Ha feljárnának a koncertekre, akkor rendeznének többet is, melyek közül egy többet ér, mint az összes bálak együttléve. A sport-élet Szegeden elég, sőt nagyon feletlen, de a hibát nem az ifjúságban kell keresni. Az üzné a sportokat, ha lehetne. A városi tanács a Rákóczi-szobor helyett egy korcsolya-pálya készítését határozta volna el, akkor azt hiszem, sokkal többet tett volna az ifjúság érdekében.

SZIKLAI ZSUZSI:

Nevetséges dolog lenne olyasmiről beszélni, ami nem létezik. Mert Szegeden ilyen nem létezik. Szórakozni? Ez a szegediek előtt egy elképzelhetetlen valami. Én, ha szórakozni akarok, fölmegek Budapestre. Ha még lehetne korcsolyázni! Itten olyankor vezetik le a vizet a pályára, amikor már más városban el is felejtették, hogy volt-e jég, vagy sem. A Somogyi-könyvtárt nem lehet szórakozáshoz sorolni, mert az pusztán egyéni dolog. Én különben oda sem megyek fel, mert ha valami könyvet akarok olvasni, akkor könnyebben hozzájuthatok más uton.

SCHWARTZ OLGA:

Jobban szeretem a telet, mint a nyarat. Még jobban szeretem akkor, ha a hó esik, fehér, csillogó szemecskékben. Ilyenkor csapostul kimegyünk Ujszegedre és neki látunk a hólabdázásnak. Bizony ilyenkor nem nagy köszönet van benne, ha a kemény hólabda a fejünkre pottyán. Színházba elég gyakran járunk. A korzóra még gyakrabban. Délutánonként feljárom a Somogyi-könyvtárba. Itt az ember könnyebben hozzá fér egyes művekhez, amit talán másképpen meg se szerezhethetne.

SZÜCS MARISKA:

Legtöbb szórakozásom a zongorázásban telik. Mindennap járok zenedébe. Vagy zongora-órára, vagy énekre. Máskor mindig itthon szoktam lenni és olvasok. A szüleim nagyon féltenek, mert egyetlen gyermekük vagyok. A tánciskolából már kinőttem, de a bálra még fiatalnak tartanak. Koncertekre járok. Többnyire azokra, amelyeken én is szerepelek, ezeken nagyon jól elmulatok. Ez az egész téli szórakozásom.

MAGAY MARISKA:

Érdemesebb szórakozásom a zsurozás, Zsurokra járunk és rendezünk is. Ebben az évben még azt sem tehetjük meg, mert karácsonykor költözködünk az új lakásunkba.

GROSSER ERZSIKE:

A tél unalmasabb, mint a nyár. Kevesebb a szórakozás benne. Ha egy rendes bálát rendeznek, akkor elmegyek oda. Különöseket Szegeden a bálak. Ha nincs egy lánynak elég ismerőse, bizony nem mulat egy cseppet sem. A korzóra gyakrabban járunk. Azután kávéházba is, ahol kedélyesen elmulatunk. Rendezünk összejöveteleket több barátnőmmel. Ezt a kevés szórakozást igyekezünk felhasználni.

BERÉNYI MARGIT:

Jobban lehetne a nyárról beszélni mint a télről, mert, ha kevéssel is, — de mégis jobban szórakozhatunk, habár télen a korcsolyázás kárpótolná az egész nyár élvezeteit. Az idén nem kárpótolja, mert nem lesz korcsolyátó. A korzót is látogatjuk minden héten 3—4 szer. Színházba járunk, de bálba még nem. Más szórakozás Szegeden nem nagyon van.

Ime a nyilatkozatok. Mindenki láthatja, hogy mennyi szórakozásuk akad a szegedi urilányoknak. Helyénvalónak találtuk e nyilatkozatokat közölni, annál inkább, mert mi is belátjuk, hogy tényleg kevés a téli szórakozás. Sőt mindenki beláthatja, mert nyílt titok, hogy nemcsak a lányoknak van okuk panaszra, hanem általában ilyen panaszai lehet az asszonyoknak is. Sőt, — a férfiak szórakozása is kevés aránylag, ami igen sok arcról könnyen leolvasható. És nemcsak a közönség közömbös, hanem a vezetőség is. Csak egy kitűnő példát említnék ennek a bizonyítására. Még pedig, ahogy a korcsolyázás ügyét nem rendezik. Erre a fiatal lányoknak épen olyan szükségük van, mint például az embernek — aki hozzá van szokva a dohányzáshoz — a dohányra és ezt a szükségletet is elveszik a lányoktól, ezt az egyetlen téli sportot.

Szóval sok a hiány, sok a kívánni való. De még több a közömbösség is. Azért szólaltattuk meg a szegedi lányokat, akik félve és kedvetlenül, mégis nyilatkoztak a téli szórakozásról, — ami van, de nincs.

Vérsi Adél.

Jókai hagyatéka.

A Petőfi-Ház Jókai-muzeuma.

— Látogatás Jókai özvegyénél. —

(Fővárosi munkatársunktól.) Nyolc éve, hogy Jókai Mór meghalt és mindmáig jel-telen a sirja. Sem síremléke, sem szobra nincsen. A magyar társadalom szégyene, hogy a Jókai szobrára való gyűjtés abba-maradt. Mikor fog végre a közönség föl-ocsudni neimtörődőségből és mikor fogja követelni az illetékes hivatalos köröktől, hogy intenzíven lássanak a gyűjtéshez?

Ma már elfeledték talán Magyarország azt az íróját, akinek az írásai a világ minden nyelvén hirdették, hogy magyar irodalom van, aki közönséget nevelt, szoktatott az olvasásra, aki jelentősen résztvevett Magyarországi szabadságmozgalmában és tollával oly bőkezűen szolgálta a magyar közönséget. E sorok írója Magyarország köz- és magán-kölesönkönyvtárainak, ugyancsak könyvüzleteinek statisztikájával alaposan foglalkozott és a főlhalmozott statisztikai adatokból megállapította, hogy a legolvasottabb magyar író Jókai Mór. Ugyazólvan nincsen magyar olvasó, aki Jókainak főműveit ne olvasta volna és ettől a közönségtől eddig nem sikerült mind mai napig a szoborra szükséges pénzt összegyűjteni.

Nem tudjuk, miben rejlik a hiba. De ezt a szégyenét a magyar publikumnak jóvá kell tenni. Járuljon hozzá minden Jókai-ol-